

“Η Εκκλησιαστική κυοφορία της ιστορίας του κόσμου”

[Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Γουμενίσσης, Αξιουπόλεως και Πολυκάστρου](#)

Του Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Γουμενίσσης, Αξιουπόλεως και Πολυκάστρου κ. Δημητρίου

Τί είναι ἄραγε ἡ θεία λειτουργία (πού τόσο “εὐτελίζεται” σέ μυαλά καί στόματα “εὐφυῶν ἐπικοινωνιακῶν” μέ φοβικά σύνδρομα); Μιά θρησκευτική ιεροτελεστία; Μιά ιερατική ἐπινόηση; Ἕνας χειροπιαστός τρόπος ψυχολογικῆς ικανοποίησης τῆς θρησκευτικῆς ροπῆς τοῦ ἀνθρώπου; Μπορεῖ, ἐκτός ἀπό ἄμεση προσωπική συμμετοχή, νά γίνει ἀπαγορευτικά μόνο ἓνα ἄκουσμα ἐξ ἀποστάσεως;

Ὑπάρχουν “σοφοί” καί “σπουδαῖοι” οἱ ὁποῖοι αὐτό καί μόνο ἀντιλαμβάνονται ἀπό τή θεία λειτουργία. Καί τήν τοποθετοῦν παραδίπλα στίς ἄλλες θρησκευτικές πράξεις τῶν θρησκειῶν τοῦ κόσμου. Βεβαίως, κάθε θρησκεία ἔχει καί μία θρησκευτική πρακτικότητα, μία δεοντολογία θρησκευτικῶν πράξεων, ἓνα σύστημα ὁρατῶν ἐκδηλώσεων. Διότι ὁ ἄνθρωπος δέν εἶναι ἓνα ἄπιαστο ἀέρινο ὄν, ἀλλά εἶναι μία χειροπιαστή ὁρατή ὄντοτητα μέ ἐνιαῖα ψυχοσωματικές διαστάσεις (πού ἡ ἐπιστήμη τούς ἀποδίδει νευρολογική μόνο βάση). Ὅποτε οἱ ἐπιστήμονες (ὅταν φαντασιώνονται γιά τίς πολλές τους γνώσεις σέ ἀναρίθμητα εἰδικά καί γενικά θέματα) ὁδηγοῦνται καί σέ μία ψευδαίσθηση γενικῆς ἐρμηνείας τοῦ θρησκευτικοῦ φαινομένου (πού εἶναι μία γενική ἀνθρώπινη ἀνάγκη). Ὅμως —ἐδῶ βρίσκεται τό

τραγικό για μᾶς— φθάνουν στην ἔπαρση νά ξεπερνοῦν καί τά συμβατά καί τά ἀσύμβατα ὅρια τῆς αὐτάρκειάς τους.

Φαντασιώνονται ὅτι μποροῦν νά ἐρμηνεύσουν ὡς τυπικό θρησκευτικό φαινόμενο καί τό ὀρθόδοξο ἐκκλησιαστικό βίωμα, πού ξεπερνᾷ τίς θρησκευτικές ἐπινοήσεις καί τίς θρησκευτικές ἀνάγκες. Εἶναι μέν γεμάτο πολιτιστικά δάνεια (μουσικῆς, γλώσσας, ποιητικῆς, ἀρχιτεκτονικῆς, χρήσης τῶν σύγχρονων μεθόδων πολλαπλασιασμοῦ ἀκροαματικότητος ἢ θεαματικότητος), ἀλλά ἡ οὐσία του δέν ἐνυπάρχει σ' αὐτά οὔτε ἐξαντλεῖται σ' αὐτά τά πολιτιστικά μέσα ἢ δρώμενα.

«Ὁ Θεός (ἡμῶν) ἐπὶ τῆς γῆς ὤφθη καί τοῖς ἀνθρώποις συνανεστράφη»

Μέ αὐτές τίς δύο-τρεῖς λέξεις ἀναφέρεται ἡ Ἀγία Γραφή στήν κατεξοχήν ἀποκάλυψη τοῦ Θεοῦ μέ τήν ἐνανθρώπησή Του. Ὁ Θεός τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἀποκαλύψεως, ὁ ἀληθινός Θεός, ὁ αἰδίας καί προαιώνιος, ὁ ἄκτιστος, φανερώθηκε, συνομίλησε, ἔγινε κατὰ χάριν μεθεκτός, ἦρθε σέ τέλεια κοινωνία ζωῆς μέ τούς ἀνθρώπους τῆς Π.Δ. Καί ὕστερα φανερώθηκε σέ μᾶς τούς ἀνθρώπους, μέ ἓνα πληρέστατο τρόπο ἀμεσότητος, τέτοιο πού νά μποροῦμε νά Τόν συναναστραφοῦμε. Παραμένοντας ἄκτιστος Θεός προσέλαβε αὐτό πού μᾶς ἔδωσε, τήν κτιστή ἀνθρωπινότητα. Ἐγινε ἄνθρωπος, ὥστε νά μᾶς συναναστραφεῖ καί νά Τόν συναναστραφοῦμε, ὅπως περιγράφεται στήν Κ.Δ. ὅσο αὐτό γίνεται περιγραφτό.

Ὡς ἄνθρωπος σταυρώθηκε καί πέθανε, ὥστε «νά ἁγιασθεῖ μέ τό ἀνθρώπινο τοῦ Θεοῦ ὁ ἄνθρωπος» (ἁγ. Γρηγόριος ὁ Θεολόγος, λόγος 45 εἰς τό Ἅγιον Πάσχα, 22). Τί θά πεῖ “νά ἁγιασθεῖ”; Διότι ἐμᾶς σήμερα μᾶς συνήθισαν στήν πλαστική, τήν ἠλεκτρονική καί τεχνολογική “παγγνωσία” καί “παντοδυναμία” τῶν φθαρτῶν μας ὀρίων, καί δέν μαθαίνουμε ἐμπειρικά τή θεολογία τῆς θείας ἀποκαλύψεως. Λοιπόν, τό γεγονός “νά ἁγιασθοῦμε μέ τό ἀνθρώπινο τοῦ Θεοῦ” τί θά πεῖ γιά τόν ἄνθρωπο γενικά, γιά τόν ἄνθρωπο τοῦ 21 ου αἰ., γιά τόν ἄνθρωπο τοῦ τηλεδικτύου, γιά τόν ἄνθρωπο τοῦ 2020 μέ τήν ἀθεράπευτη προσθανάτια (;) ἀπειλή τῆς νέας βιολογικο-πανδημίας.

Ἀγιάζομαι σημαίνει μετέχω στήν ἀγιότητα τοῦ Θεοῦ, στό «ἅγιος ὁ Θεός, ἅγιος (ὁ) ἰσχυρός, ἅγιος (ὁ) Ἀθάνατος, ἐλέησον ἡμᾶς».

Αὐτό τό “ἐλέησον ἡμᾶς” σημαίνει μιά ὁμόφωνη λειτουργική κραυγή πρὸς τόν Ἀρχιποίμενα Χριστό: “ὅτι ἐμεῖς προτιμοῦμε νά μᾶς βάλεις μέσα στήν Τριαδική εὐσπλαχνία, ὥστε νά ζοῦμε Ἐσένα πού εἶσαι ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ Πατρός γιά τόν κόσμον, μέ μιάν ἀμεσότητα πού τό Ἅγιο Πνεῦμα τήν ἐνεργοποιεῖ στά δικά μας ἀνθρώπινα μέτρα πρόσληψης χάρη στή δική σου παρουσία ἀνάμεσά μας”.

«Οὕτω γάρ ἠγάπησεν ὁ Θεός τόν κόσμον, ὥστε τόν Υἱόν αὐτοῦ τόν μονογενῆ

ἔδωκεν, ἵνα πᾶς ὁ πιστεύων εἰς αὐτόν ἔχῃ ζωὴν αἰώνιον». Ἡ ἀμεσότητα τῆς σχέσης μας μέ τόν Υἱό (ὡς ἐνιαία βουλή τῆς Ἀγίας Τριάδος), ἡ κοινωνία μας μέ τόν Υἱό, ἡ μετάληψη αὐτῆς τῆς αὐτοδωρεᾶς τοῦ Υἱοῦ εἶναι γιά μᾶς κοινωνία ζωῆς, εἶναι γιά μᾶς ἡ ἀπέραντη εὐσπλαχνία τοῦ Θεοῦ. Ἡ ζωή τοῦ Τριαδικοῦ Θεοῦ γίνεται δῶρο σέ μᾶς, στό πρόσωπο τοῦ ἐνανθρωπισμένου Υἱοῦ. Αὕτη ἡ ζωή εἶναι ἡ ἀγιότητα, ἡ δύναμη τοῦ Θεοῦ, ἡ εὐλογία τοῦ Θεοῦ, ἡ παρουσία τοῦ Θεοῦ στά δικά μας μέτρα. Καί τό δῶρο αὐτό τό διαλέγουμε, τό ἐπιποθοῦμε, τό ἐπιζητοῦμε, δέν μᾶς ἐπιβάλλεται.

Ὁ Υἱός τοῦ Θεοῦ παραμένει ἀνεξήγητος καί ἀνερμήνευτος, καί ὅμως γίνεται τόσο δικός μας, ἀφοῦ ἐνανθρώπησε στά δημιουργημένα μέτρα μας, στά κτιστά ὅρια τῆς ζωῆς μας καί τά ἔζησε μέχρι τέλους, μέχρι θανάτου. Κι ἀπό κεῖ καί πέρα ἀναστήθηκε καί ἀναλήφθηκε καί προσμένει τήν ἐλευθερία μας νά Τόν ἀποδεχόμαστε καί νά Τόν κοινωνοῦμε ὡς ἐκκλησιαστικό Του σῶμα. Γιά νά ἔχουμε τόν τρόπο νά τόν ζήσουμε καί νά γίνουμε δικοί Του. Νά ἔχουμε ἐπιτέλους τόν τρόπο νά γίνουμε αὐτό γιά τό ὁποῖο μᾶς ἔφτιαξε:

εἰκόνες καί ἀντικρίσματα τῆς Θείας Του ὑπαρξης

Μά εἶναι δυνατόν; Αὐτό τό ἔκανε δυνατόν ὁ Υἱός τοῦ Πατρός πού ἔγινε ἄνθρωπος. Μέσα στή θεανθρωπότητά Του ἔγινε ὁ δρόμος μας, ἔγινε ἡ ζωντανία-ζωή μας, ἔγινε ἡ ἀληθινή ἀληθινότητά μας, προσφερόμενος καί ὄχι ἐπιβαλλόμενος. Ἡ σχέση μας μαζί Του πρέπει νά γίνῃ ἐπιλογή τῆς ζωῆς μας καί ζωῆ τῶν ἐπιλογῶν μας. Βρήκαμε τί εἶναι ὁ ἄνθρωπος. Βρήκαμε ὅτι ἡ ἀξία τοῦ ἀνθρώπου κρύβεται μέσα στήν ἅγια δημιουργική καί λυτρωτική πρόνοια τοῦ Τριαδικοῦ Θεοῦ. Βρήκαμε ὅτι δέν ἐκμηδενίζομαστε, γιατί Ἐκεῖνος θέλησε καί μᾶς ἀγάπησε καί μᾶς διατηρεῖ σέ μιᾶ ὑπαρξη μέ ἀρχή δίχως τέλος. Βρήκαμε γιά ποιό λόγο ὑπάρχουμε, κι ἄς πεθαίνουμε (σωματικά) κάποια στιγμή.

Καί αὐτό τό μεγάλο δῶρο τῆς θεοσύστατης ὑπαρξης καί ζωῆς μας μᾶς φανερώθηκε, ὅταν ὁ Υἱός τοῦ Πατρός ἔγινε ἄνθρωπος καί μᾶς συναναστράφηκε. Κι ἀπό τότε μᾶς συναναστρέφεται.

Μά ποῦ Τόν βλέπουμε; Στήν Ἐκκλησία ὡς σῶμα Χριστοῦ. Ἀναρίθμητοι ἄνθρωποι Τόν εἶδαν καί Τόν βλέπουν μέ τό βλέμμα τῆς πίστεως καί τό “ὄραμα” τῆς λατρείας, Τόν ἔζησαν καί Τόν ζοῦν μέ μιάν πράεως δυνατή ἐκκλησιαστικότητα, ἀκόμη καί θυσιάστηκαν καί θυσιάζονται μέχρι σήμερα ἀπό ἀγάπη γι’ Αὐτόν μιμούμενοι τή δική Του σταύρωση μέ τή σιγουριά τῆς ἀναστάσεως (ὄχι νά θυσιάσουν μέ θρησκευτικό φανατισμό τούς ἄλλους, ἀλλά οἱ ἴδιοι νά θυσιάζονται!).

Ὅλα τά θαυμαστά τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας: ἡ Παναγία μας ἡ ὁρατή αἰσθητά

στούς άγίους κάθε έποχής, ή Παναγία μας ή θαυματουργικά αίσθητή στά παιδιά τής Παμμακαρίστου καί τής Πορταίτισσας καί τής Τήνου καί κάθε τοπικής φερωνυμίας· οί άφθαρτοι καί μυροβολοῦντες αναρίθμητοι άγιοι, τά άμέτρητα μυροβλύζοντα καί φωτολάμποντα ιερά λείψανα· τά επίγεια συγκλονιστικά γεγονότα τής άπερίγραπτης αύτοθυσίας καί τών θαυμασίων τών άγίων, τά μεταθανάτια άτέλειωτα θαύματα τής άμεσης παρουσίας τών άγίων· οί ανά τούς αιώνες συγκλονιστικές μεταστροφές τόσων έπωνύμων (πρβλ. για τόν Τζόναθαν Τζάκσον www.pemptousia.gr) ...

Ή ίδια ή σταυροαναστάσιμη διαχρονία τής Έκκλησίας τών προφητών, τών άποστόλων, τών ιεραρχών, τών μαρτύρων, τών άσκητών, τών δικαίων, τών πιστευόντων καί τών μετανοούντων, αυτό εύαγγελίζεται σέ γλώσσα προσιτή καί ανθρώπινη, πού έγινε “διάλεκτος” τοῦ ένανθρωπισμένου Θεοῦ μέ μᾶς τούς τωρινούς επί τής γής.

Μέ τήν ένανθρώπησή του ό Θεός σταυρώθηκε για μᾶς, για νά αναμείξει τόν σταυρωμένο ένανθρώπινο Έαυτό του τής θυσιαστικής ύπακοής ως κάλεσμα σχέσης, ως δρόμο θείας κοινωνίας, ως αλήθεια ζωής μέ τό δικό μας έαυτό καί μέ τό συλλογικό έαυτό τόσων ανθρώπων. Άνέμειξε τόν Έαυτό του ένανθρωπισμένο μέ τή δημιουργία όχι ως αναγκαστική σωτηρία, αλλά ως κάλεσμα κοινωνίας, ως κάλεσμα έκκλησιαστικής μεθέξεως, ως κάλεσμα σωτηρίας, ως κάλεσμα άγιασμοῦ.

Άνέστησε τήν ανθρωπινότητά Του καί τήν ανέβασε στήν άκτιστη άγκαλιά τοῦ Πατέρα, για νά παραμένει καί νά μᾶς προσφέρεται έλεύθερα σέ μᾶς ως ό δικός μας δρόμος ένθεώσεως, ή δική μας υπέρβαση τοῦ έπιθανάτιου βίου, ή δική μας ύπαρκτική αληθινότητα. Έγινε τέλεια δικός μας, για νά μᾶς προσκαλεῖ μέ τόν Έαυτό Του έλεύθερα νά γίνουμε αὔτεξούσια τέλεια δικοί Του.

Αυτό δέν είναι μιά θρησκευαικότητα, έστω κι άν περιγράφεται μέ τίς κοινές ανθρώπινες διαλεκτικές διατυπώσεις πού ένδεχομένως ένυπάρχουν στά ποικίλα θρησκευτικά φιλοσοφήματα.

Ή πολύμορφη παγκόσμια θρησκευαικότητα

Άντίθετα καί άσχετα πρός τόν Υιό τοῦ Θεοῦ (ως θεανθρώπινο αύτοδῶρο σέ όλο τόν κόσμο), ή πολύμορφη παγκόσμια θρησκευαικότητα όλων τών αίωνων είναι ανθρώπινα σκευάσματα χρήσεως τής έπινόησης τών ανθρώπων (ζοῦν όλοι όπως θέλουν νά ζοῦν, κι από δίπλα σέ μιάν άκρη για λίγες στιγμές προσθέτουν λίγη θρησκευτικότητα, έκφραση τοῦ έκασταχοῦ πολιτισμοῦ). Αυτό είναι μιά φιλοσοφική, μιά ιδεολογική άπόπειρα υπέρβασης τών ανθρώπινων όρίων, μιά άπάντηση στή φοβία τών όρίων μας καί τοῦ θανάτου μας, μιά ικανοποίηση τής ψυχολογικής

ανάγκης τῶν ἀνθρώπων, αὐτό εἶναι ὅλες οἱ θρησκευτικές ἐκδοχές. Ἄλλες εἶναι πιό ἐκλεπτυσμένες καί ἄλλες πιό ὑλιστικές. Ὅμως εἶναι μιά αὐταπάτη, εἶναι ἡ Ἀδαμιαία κληρονομιά τῆς αὐτοπραγμάτωσης μέ τά δικά μας ἐργαλεῖα σέ ἐργασιακές μορφές δικῆς μας ἐπινοηματικῆς ὁροθέτησης.

Ὅταν λοιπόν σήμερα προωθείται στὸν τόπο μας σταδιακά τὸ ἀναγκαστικό μοντέλο “ἀτομικῆς προσευχῆς” καί “ἰδιωτικῆς λατρείας”, ὡς ἰσοδύναμη καί ἀποτελεσματική θρησκευτική πρόταση, μέ εἰλικρινῶς ἀφελῇ ἢ (τό χειρότερο) μέ ἐπιμόνως προσχηματικά κίνητρα, στήν οὐσία ἐπιβεβαιώνεται ἡ προτεραιότητα μιᾶς ἀνθρωπινότητος στήν ἐπιβιωματική της ἐκδοχή μόνο. Καί ἐπιχειρεῖται “διὰ τῆς βίας” ἡ κατάλυση τῆς ἐκκλησιαστικῆς χριστιανικότητος. (Χωρίς νά ἀναλαμβάνουν τὸν στοιχειώδη συνανθρώπινο κόπο νά συζητήσουν τά ζητούμενα) ἄρκετοί ἐπιστήμονες ἢ πολιτικοί ἢ ἐπικοινωνιακοί ἢ... ἢ... οὐσιαστικά ὑπερβαίνουν τά ὅριά τους, ἀπολυτοποιοῦν-θρησκευτικοῦν τὸ ρόλο τους, προωθοῦν ἓνα ἐνιαῖο μοντέλο θρησκευτικῆς ἰσοπέδωσης καί παγκοσμιοποίησης, στὸ ὁποῖο μποροῦν νά χωρέσουν κάθε λογῆς ἄνθρωποι μέ δικαιώματα ἀτομικῶν θρησκευτικῶν ψευδαισθήσεων. Ἔχουμε ἐπανακαθιέρωση τῶν ποικίλων θρησκευτικῶν αἵρετισμῶν, πού ἀσεβοῦν ἢ καί βλασφημοῦν τὸ μεθεκτό τοῦ ἀκτίστου Θεοῦ (τό μυστήριο τῆς ἱστορικῆς ἐνανθρωπήσεως καί τῆς σωτηρίας).

Ὁ ἐμπειρισμός τῆς πίστεως καί τῆς λατρείας ἐνός ἀνθρώπου

Κι ἐδῶ θά σταθῶ λιγάκι καί θά ἐπικαλεστῶ αὐτούσια τά βιωματικά λόγια ἐνός ἀνθρώπου πού ἔζησε τὸν ἐνανθρωπισμένο Θεό καί δέν ἔπαυσε νά ζεῖ ἐνωμένος μαζί Του μέχρι πού ὑπέμεινε παρόμοιο σταυρικό θάνατο. Τά Εὐαγγέλια τὸν ἀναφέρουν συνεχῶς δίπλα στὸ Χριστό, ἀκόμη καί μέ τὸ κλάμα μιᾶς προσωρινῆς ἀνθρώπινης φυσικῆς δειλίας (σάν κι αὐτὴν πού ἄρχισε ἢ θά ἀρχίσει νά μᾶς προσβάλει ὅλους ἐμᾶς σάν κορωναϊὸς ψυχῆς...). Οἱ Πράξεις τῶν Ἀποστόλων στήν Καινὴ Διαθήκη ἀφιερώνουν τά πρῶτα ἐκπληκτικά κεφάλαια στή δική του ἐνεργὸ δράση μετὰ τὴν Ἀνάληψη τοῦ Κυρίου. Ὅταν μιλοῦσε λοιπόν στά χρόνια τοῦ αὐτοῦ ὁ ἄνθρωπος, ἄνθρωπος σάν κι ἐμᾶς, ὁ ἀπόστολος Πέτρος, τὸ ἔλεγε ξεκάθαρα:

«Ὁ Συμεὼν Πέτρος, δοῦλος κι ἀπόστολος τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ [δοῦλος, τουτέστι φυσικό δημιούργημα τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ], πρὸς ἐκείνους πού ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ καί τοῦ σωτήρα μας Ἰησοῦ Χριστοῦ δώρισε τὴν ἴδια πίστη πού ἔχουμε κι ἐμεῖς οἱ ἀπόστολοι...[ἐκκλησιαστικὴ ἐνότητα πίστεως σάν ἐνιαία δωρεὰ ἀγάπης τοῦ Θεοῦ Πατρός καί τοῦ ἐνανθρωπισμένου Υἱοῦ του]. Ἡ θεία δύναμή του μᾶς δώρισε ὅλα ὅσα μᾶς χρειάζονται γιὰ τὴ ζωὴ μας καί γιὰ τὴ λατρεία τοῦ Θεοῦ, μέ τὴ βαθιὰ γνώση ἐκείνου πού μᾶς κάλεσε μέ τὴ δόξα του καί τά θαυμαστά του ἔργα [ὁ Πέτρος εἶχε ἄμεση αἴσθηση τῆς αἰσθητῆς θεϊκῆς Του παρουσίας ἀνάμεσα στοὺς ἀνθρώπους καί σάν ἀκροατὴς-μαθητὴς μιλοῦσε γιὰ τίς φανερωμένες ὁδηγίες

ἄρτιας καθημερινῆς ζωῆς καί τέλειας λατρευτικῆς σχέσης μέ τό Θεό, καί ὅλα αὐτά ἔχοντας ἐπιπλέον τήν προσωπική θεά τῆς δόξας-λάμψης-θεϊκότητος καί τῶν θεανθρώπων θαυμάτων τοῦ Χριστοῦ μας]. Ἔτσι, μᾶς ἔχει δώσει τίς πιό πολύτιμες καί τίς πιό μεγάλες ὑποσχέσεις, μέ τίς ὁποῖες θά γίνετε μέτοχοι τῆς θείας φύσεως [ἐξ οὗ καί ἡ θεία κοινωνία ὡς θεϊκή μέθεξι], καί θά ἀποφύγετε τή φθορά πού προκαλοῦν οἱ κοσμικές ἐπιθυμίες. Γι' αὐτό ἀκριβῶς νά καταβάλετε κάθε προσπάθεια γιά νά πλουτίσετε τήν πίστη σας μέ τήν ἀρετή, τήν ἀρετή μέ τή γνώση... γιά νά μπορέσετε νά γνωρίσετε βαθύτερα τόν Κύριό μας Ἰησοῦ Χριστό... Γι' αὐτό, ἀδελφοί μου, προσπαθῆστε ἀκόμη περισσότερο νά διασφαλίσετε τήν κλήση σας καί τήν ἐκλογή σας ἀπό τό Θεό... Μ' αὐτόν τόν τρόπο θά σᾶς χρηγηθεῖ γενναιόδωρα ἡ εἴσοδος στήν αἰώνια βασιλεία τοῦ Κυρίου καί σωτήρα μας Ἰησοῦ Χριστοῦ [ἡ προοπτική μας εἶναι μιᾶ διαρκῆς σχέση ζωῆς μέ τόν Κύριο-Θεό πού μᾶς ἔσωσε ἐνανθρωπισμένος, τόν Ἰησοῦ Χριστό, μιᾶ σχέση πού δέν σταματᾷ στό θάνατο, ἀλλά συνεχίζεται στήν αἰωνιότητα τῆς παρουσίας τοῦ Χριστοῦ]» (Β' Πέτρου κεφ. 1).

Διαπιστώνουμε ὅτι ὁ ἀπόστολος Πέτρος ὁμιλεῖ γιά τή σχέση μέ τό Χριστό, γιά τό παρόν καί τή διάρκεια αἰωνιότητος αὐτῆς τῆς ἄμεσης ἐκκλησιαστικῆς σχέσης. Δέν ἀναφέρεται σέ κάποια θρησκευτικά ἐπινοήματα, ἀλλά στή συγκεκριμένη ἱστορική φανέρωση τοῦ Θεοῦ μέσα ἀπό τήν ἐνανθρώπησή Του. Αὐτό δέν εἶναι μιᾶ ἐσωτερική ψυχολογική θρησκευτική ὁρμή, μέ θρησκευτικά ἰδεολογήματα πάσης φύσεως. Οὔτε συνιστᾷ ἐξαναγκασμό θρησκευτικότητος. Συνιστᾷ ἐμπειρία, βεβαιότητα, σωτηρία, ἀγιασμό, ἐκούσια παραδοχή ἀποκατάστασης τῆς θεόκτιστης φυσικότητος τοῦ ἀνθρώπου, ὅλα αὐτά ὡς ἐμβίωση τοῦ Χριστοῦ. Ὅμιλεῖ γιά μιᾶ ἄμεση αἰσθητή προσωπική σχέση δική του μέ τό Χριστό, τήν ὁποία μοιράζεται μέ τούς πρῶτους ἐκείνους χριστιανούς τῶν χρόνων του. Κι ἐκεῖνοι οἱ πρῶτοι χριστιανοί εἶχαν ὁρατά σημάδια τῆς θείας ἐμπειρίας, τῆς θείας χάριτος καί τῆς θείας δυνάμεως τῶν Ἀποστόλων καί τῆς δικῆς τους ἀγιασμένης καθημερινῆς σχέσης μέ τό Χριστό. Ὁ Ἀπόστολος προχωρεῖ καί σέ κάτι παραπέρα.

Ζεῖ πάντοτε τή φυσική ἔνταση τῆς ἐλεύθερης κοινωνίας του μέ τό Χριστό καί αὐτό θέλει νά τό ἐμπνεύσει καί νά τό μεταδώσει:

«Θά φροντίζω πάντα νά σᾶς ὑπενθυμίζω αὐτά τά πράγματα, μολονότι βέβαια τά ξέρετε καί μένετε σταθεροί στήν ἀλήθεια πού διδαχτήκατε... Ξέρω πῶς γρήγορα θά ἐγκαταλείψω αὐτόν τόν πρόσκαιρο κόσμον, ὅπως ἄλλωστε μοῦ τό ἔχει φανερώσει ὁ Κύριός μας, ὁ Ἰησοῦς Χριστός [ὁ Πέτρος ἔχει ἀμεσότητα κοινωνίας μέ τό Χριστό]... Δέν βασιστήκαμε, λοιπόν, σέ περίτεχνους μύθους γιά νά σᾶς γνωστοποιήσουμε τή δυναμική ἔλευση τοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ. Ἔχουμε δεῖ μέ τά ἴδια μας τά μάτια τό μεγαλεῖό του· τότε πού ὁ Θεός Πατέρας τοῦ ἔδωσε

τιμή καί δόξα, καί ἡ ἔνδοξη μεγαλοπρέπεια του ἀναφώνησε γι' αὐτόν μιά τέτοια φωνή: “Αὐτός εἶναι ὁ ἀγαπητός μου Υἱός· αὐτός εἶναι ὁ ἐκλεκτός μου». Κι αὐτήν τή φωνή τήν ἀκούσαμε πού ἐρχόταν ἀπό τόν οὐρανό ἐμεῖς οἱ ἴδιοι, πού ἤμασταν μαζί του στό ἅγιο ἐκεῖνο βουνό [μιλάει γιά τή Μεταμόρφωση τοῦ Κυρίου στό Θαβώρ, ὅποτε οἱ τρεῖς Μαθητές ἔζησαν ἀμεσότερα τό μυστήριο τῆς θεϊκῆς ταυτότητος τοῦ Κυρίου, τό ἄκουσαν νά τό ἐπιβεβαιώνει ἡ φωνή τοῦ Πατρός καί τό ἔζησαν μέσα στήν ὁρατή φωτεινή νεφέλη τῆς παρουσίας τοῦ Ἁγίου Πνεύματος]...» (Β΄ Πέτρου κεφ. 1).

Ἕνα γεγονός καί ἓνα μυστήριο στή θεία λειτουργία

Ἔχουμε ἓνα γεγονός (καί ἄρα συγκαταβατικά αἰσθητό) καί συνάμα ἓνα μυστήριο (ἄρα κάτι θεῖο, πού γίνεται καί ἀνθρώπινο χάρη στό Χριστό).

Αὐτό τό γεγονός-μυστήριο εἰσήλθαμε νά ζήσουμε στήν Ἐκκλησία. Κάθε τρόπος σχέσης μας μέ τήν Ἐκκλησία εἶναι γεγονός-μυστήριο. Προπαντός ἡ θεία λειτουργία καί ἡ θεία κοινωνία.

Γεγονός εἶναι ἡ συμμετοχή μας, ἡ προσφορά τῶν τιμίων δώρων, οἱ κοινές λατρευτικές δεήσεις τῆς λειτουργίας. Μυστήριο εἶναι ἡ παρουσία τοῦ Ἁγίου Πνεύματος πού φέρνει ἀνάμεσά μας τόν Ἀναληφθέντα Κύριο, γιά νά συναποτελοῦμε τό ἐκκλησιαστικό Του σῶμα. Μυστήριο εἶναι ἡ μεταβολή τοῦ ἄρτου καί τοῦ οἴνου σέ Σῶμα καί Αἷμα Χριστοῦ. Γεγονός εἶναι τά ὁρώμενα. Μυστήριο εἶναι τά μή ὁρώμενα (ἄν καί ἔχουμε ἀναρίθμητες ἀναφορές θέας τοῦ μυστηριακοῦ λειτουργικοῦ θαύματος). Γεγονός εἶναι τό “λειτουργία”, αὐτό πού εἰσφέρουμε ὅλοι ἐμεῖς ὡς ἐκκλησιαστική ἱερή σύναξη λαοῦ, ὡς ἐνεργός καί ἀποφασιστική ἀνθρώπινη προσδοκία.

Μυστήριο εἶναι τό “θεία”, αὐτό πού εἰσφέρει στή σύναξή μας ὁ Τριαδικός Θεός ὡς ἐνεργός καί ἀποφασιστική θεϊκή παρουσία.

Καί αὐτά τά δύο, ὁ Θεός καί ἡ ἐκκλησία, δέν μποροῦν νά τεμαχισθοῦν. Διότι τότε θά ἔχουμε ἀπό τή μία τό “θεία” καί ἀπό τήν ἄλλη τό “λειτουργία”, κι ἀνάμεσά τους αὐθαίρετες ἀνθρώπινες ἀποφάσεις. Γι' αὐτό, καί τό σπουδαιότερο στήν πρόσφατη καί τή συνεχιζόμενη ταλαιπωρία μας εἶναι ὅτι γιά ὅλους ἐμᾶς τόσο τό “θεία” ὅσο καί τό “λειτουργία” συνέχισαν ἀδιάσπαστα καί θά συνεχίσουν ἀδιάκοπα νά λειτουργοῦν, δίνοντας ἀναπνοή, αἰμοδοτώντας, τροφοδοτώντας, διακρατώντας ἓναν κόσμο πού δίχως τή διαρκή θεία λειτουργία δέν θά εἶχε ζωντάνια συνέχειας.

Ἡ θεία λειτουργία εἶναι εἰκονιστικά ὡσάν τή μητρική εὐεξία καί τή μητρική χαρά καί τή μητρική ἀμεσότητα στήν κυοφορία τοῦ ἐμβρύου. Ὁ κόσμος μας σήμερα ὑποδύεται μιάν ἐμβρυϊκότητα ἐν ἀναμονῇ τῆς ἐλεύθερης ἐπιβιωματικότητάς του,

εἶθε καί τῆς χριστοποίησός του (τῆς ἐθελούσιας λατρευτικῆς προσμέτρησής του στήν ἐνανθρωπισμένη αὐτοπροσφορά τοῦ Θεοῦ μας).

Ἡ ἐκκλησιαστική συσσωμάτωση ζεῖ σταθερά τή χριστολογική εὐεξία καί χαρά τῆς κυοφορίας αὐτοῦ τοῦ κόσμου (κάτι ὡσάν τίς διαρκεῖς λειτουργίες στόν Ἅγιο Ἀνδρέα τῆς κατεχόμενης Κύπρου ἢ τίς ἀκατάπαυστες προσληπτικές ἱκεσίες τῶν Σιλουανῶν καί τῶν Σωφρονίων, τῶν Ἀρσενίων καί τῶν Παΐσίων κάθε ἐποχῆς). Πότε ἄραγε θά μᾶς προκύψει ἡ γέννα; Ὁ Θεός τό γνωρίζει μέσα στή φιλανθρωπία τῆς ἀπερινόητης καί ζωοποιοῦ ἀγάπης Του. Αὐτήν ἐπικαλούμεθα σέ κάθε λατρευτική καί λειτουργική μας στιγμή ὑπέρ τοῦ κόσμου μας.